

Ангелина Илиева.

име на човек от охранителният орган, имаше с какво да се отчете. Срещата им можеше да приключи.

- Радвам се за теб... Съдбата не те изоставя. Искаше ми се да останем още малко, но трябва да свърша някои неотложни неща. Имаш ли нещо против да ставаме?..

Ако имаше някакво вътрешно съмнение за ролята на Лияна, Радослав веднага би свързал разказаното от него с внезапното ѝ желание да напуснат уюта на бистрото. Далеч от знанието за истинската причина да я срещне въобще, той прие с охота предложението, плати сметката и с присъщото му кавалерство отвори външната врата, и я последва на улицата. След обичайните обещания за скорошно чуване, се сбогува, но не пропусна да се наслади на кръшната ѝ походка по пътя ѝ до колата. Все още това стройно тяло пораждаше желаниа, въпреки принадлежността си по документи на друг. Сети се, че в дома му има тяло, подклаждайки същите огньове в сетивата му. С една малка разлика – все още не знаеше кому принадлежи, или от чия принадлежност се опитва да се спаси...

XIX

С преполовяването на деня, Илия Гечев бе провел двете си рутинни срещи с областните директори на полицията и направи справка с асистента си за часа на останалите му ангажименти. С малка настойчивост уреди въпроса на приятеля си. „Отчете се“ ѝ пред Радослав. Сега имаше време за себе си. Сутришното предупреждение гложеше мисълта му. Предстоящата му среща, с имаша позиция в министерството човек, го тласкаше към размисли. Мястото му в тази комбинация предполагаше поемане на ангажименти от политически характер. Не бе склонен към лаически упражнения в тази посока, особено, при все още неразгаданата загадка за автора на идеята и преследваната с нея цел. Направи опит да се свърже със секретаря на партията. С него си имаха приказка и ако знаеше нещо за вълнуващото го, щеше да му сподели, дори и с половин уста. Изключеният телефон не позволи да го превърне в свой „информатор“. Набра друг – този на заместник-председателя на парламентарната група. Бяха от един край и заедно влязоха в политиката. Беше по-напорист от него и зае стабилно място в йерархията на сегашната им парламентарна група. Разви у себе си апартни умения и нямаше как да не е в течение на нещата. Възможно беше предупреждението да е било произнесено от неговата уста. А поканата му за среща с Благой Вазов, да е била одобрена и в негово присъствие. Това неизбежно задкулисие в политиката изнервяше, но и решаваше нерешими на пръв поглед неща...

- Слушам градски и поздравя за реформисткия ти доклад. Отзвукът е вече факт и ушите, които трябваше да го чуят, вече не са така щръкнали.

- Нали това беше целта на заянето! Но се обаждам не за похвали, а за губещи ми се връзка между слухове и истини.

- Такава връзка е винаги двупосочна. Започва от тези, които долавят случайно някоя дума и я лансират като доказан факт за собствената си „осведоменост“. Довършва се от другите, които и нямат представа как слуховете се появяват, но знаят думите доказващи истината.

- Значи съм попаднал на подходящия човек... колко е верен слухът, че носителите на вътрешното недоволство имат шанс да намерят солидна подкрепа отвътре и отвън...

- Сам потвърждаваш, че нямат шансове за това, щом го приемаш за слух.

- Ако го приема за истина, какво ще последва от това?

- Забележки за фриволно поведение към истина, която ще си остане само слух.

- Сериозен проблем ли имаме, че ще търсим помощ от хора извън политиката? насочи вниманието му към втория интересуваш го казус.

- Няма такова нещо! Ако се наложи, ще търсим хора разделили се с политиката, но не можещи да се преборят с факта, че тя не се разделя с тях.

- Ние ли ще им правим реанимация, или те ще ни опазят от нея?

- И в двата случая няма губещи. Едните получават уважение за оставени следи в политиката, а другите го притежават и се учат как да оставят по-трайни, от собственото си крачене в нея.

- Благодаря ти. Винаги си бил изчерпателен.

Затвори телефона. Не му се налагаше да анализира. Беше чул това, което го интересуваше.

„Градският“ му беше в час и с двете неща. Плановете му за вечерта се променяха, но не отлагаха. Имаше си изграден стил на поведение за ситуации с променлив смисъл. Набра нов номер и изчака осъществяването на връзката. Притежателят бе негов колега с ранг като неговия, но изпълняващ функциите си в друго ведомство. Беше също от информираните хора, имащ рефлексии за политическо самосъхранение. Задържането му в политиката беше резултат от развитата му интуиция за избор на страна, предвещаваща успех. Чул гласа му в слушалката, поде разговора.

- С кого ще си пиеш ракията довечера?

- Има ли повод за ракия?

- Има повод за обмяна на мисли.

- А те как ще бъдат оцветени?

- Да речем, че краските ще ги избистрим с ракията.

- Щом ще се импровизира, значи поводът си заслужава. Ще имаме ли нужда от „чираци“ за смесването на боите?

- Ако се наложи, ще ги повикаме.

След уточнения час и място на срещата, Илия Гечев потърси и трети източник, способен да намери началото за разплитането на подаденото му от сутринта кълбо от питанки. Изпрати му съобщение за неотложно виждане, един час преди току що уговорената си среща.

Потвърждението не се забави. Ако всичко се развиеше според очакванията му, изненади за него нямаше да има. Разтърси глава, за да освободи, колкото беше възможно, мисълта си от съпътстващата деня му политическа неразбория. Трябваше да има приветлив вид за следващия му ангажимент. Изстрадалите дечица се нуждаеха от чичко с лакомства, раздаващ ги с усмивка. Пред тях не му се налагаше да прави театър. Те самите бяха участвали в пиеса от живота, в която маските на изоставилите ги родители ги бяха харизали на издръжка на държавата.

Както и очакваше, срещата с тях психически го натовари и натъжи. Възраст и положение не бяха бариера срещу спонтанни чувства, възникващи при допир с техните съдби.

Гальовността не можеше да бъде задържана, когато детска ръчица те повежда към столче, на което се учи да замества думата „мама“ с „госпожо“. Краката не могат да не омекват, когато в скута ти седне дете, искащо да усети дадената му по природа привилегия, за мъжка закрила от татко, останал неизвестен, поради лошо написан брачен роман. Сърцето не може да остане спокойно, когато борбата за повече лакомства, превръщат ежедневието им пространство в гладиаторски манеж. Все разтърсващи неща, каращи те да усещаш дребнавостта в човешката всеядност и зловонието от човешкото безхаберие. Но за това, което му предстоеше, подобни усещания нямаша приложение. Пренастройката бе задължителна. Без нея, махването с ръка и отказ от принадлежност към управляващ елит, е лесно постигаща се цел. Но тя нито му беше в дневния ред, нито можеше да се роди в средата, очакваща да покаже научените си уроци в боравенето с власт.

Поканеният чрез съобщение човек, беше на уговореното място. Оглеждайки се, тъпчеше на едно място и очакваше неговата поява. Колата му спря и той се тръшна до него. Вече беше инструктирал шофьора си, къде да ги откара. Разговорът не започна. Само стискане на ръце, до момента на освобождаването им от присъствието на шофьора, след отбиването на колата в тиха улица. Като бивш следовател, имаше какво да разказва, ако седне да пише мемоари. Особено за хора, успели да останат и днес в политическата игра. Беше му дължник от депутатския период и без колебание му помагаше при липса на

Няма нужда от тези занетаи (както и по-горе) — това е просто разширено изречение.

информация. Сега искаше да получи от него такава, подсказваща някаква обвързаност на Благой Вазов с неформални структури:

- Шефе, около него мъглата е непробиваема. Живее без показни екстри, с ритъма на

бездействащ пенсионер... започна да се отчита човека му... Не показва политически

предпочитания, а и срещите му с политически лица са само публични и то по официални поводи. Не дава интервюта и години наред не е интересен за медиите. От време на време

сядат за по чашка в квартално заведение, държащо се от бивш офицер, преподавал във военната академия. Има установен ритъм на живот и не буди съмнения с поведението си.

Или е много умен и хитър, владеец майсторството да изглежда безличен в списването на общия пейзаж, или просто нещата са толкова нормални, че будят твоето подозрение.

Не знам какво повече да ти кажа... Ако искаш нещо по-специално, то няма откъде да знам.

Поне към този момент...

- Дали консултира някого, нуждаещ се от неговия опит?

- И да го прави, го прави незабелязано. Човек, ползващ се от неговите услуги, рано или късно ще покаже с нещо познанството си с него... Той самият няма за какво да парадират!

Опитай се да разбереш дали напоследък е бил виждан, или посещаван от хора с тези имена. Аз ще те потърся след няколко дни... Моля те, постарай се!

Шофьорът се върна с две чаши кафе в ръка. Времето на отсъствието му беше предварително определено. Останал сам на задната седалка, Илия Гечев се настройваше за следващото си randevu. Колата потегли и той видя влизането на досегашния си събеседник в такси.

Колегата му го беше изпреварил. Седеше на маса за двама и очакваше пристигането му.

При появата му, показа с ръце неспазеното право – който кани, е в ролята на домакин, т.е. той посреща, а не го посрещат. Разбирайки, че причина са деца, се отказа от обвиненията си

за неспазен протокол. Поде разговор за трудностите на държавата да огрее навсякъде.

Прояви съпричастност към нерадостния им живот и без затруднение прехвърли вниманието си към листата с питиетата.

Изборът му получи сервилното одобрение от сервитьора, а оттеглянето му сложи начало на същинския им разговор. Илия Гечев направи първия ход.

- Направи ли залога си, за възможния победител във вътрешнопартийния дебат?

- Знаеш, че залагането е само за хора с нюх...

- Твоят е всеизвестен!... Ориентирай ме в започналото наддаване...

- Не се налага много да се задълбочаваш. Нещата са предизвестени! Статуквото няма да бъде променено! Започна се атака без време, с помощта на резервни играчи от другите